OVERWRITE

de Balin Feri

Gemenii Petrescu semănau ca două picături de apă. Cît păstrau liniştea nu puteau fi diferenţiaţi nici de părinţi, nici de prieteni şi nici măcar de soţiile lor. Dacă începeau să vorbească, diferenţele începeau să apară. Roland nu doar că avea vocea cu o tonalitate mai gravă decît George, dar era şi mai vorbăreţ. Avea mereu ceva de spus şi felul în care se exprima dovedea clar că era un om educat. Avînd un bagaj impresionant de cunoştinţe, propoziţiile sale aveau tendinţa de a se organiza ca de la sine în fraze şi acestea dădeau naştere deseori la adevărate discursuri chiar şi în cadrul unor conversaţii banale. Nu căuta el să demonstreze cuiva ceva, nici să determine eventualul interlocutor să fie încercat de sentimentul inferiorităţii, dar mintea îi făcea cele mai neaşteptate asocieri, iar el îşi rostea gîndurile fără să aplice vreo formă de cenzură pentru protejarea eventualelor orgolii ale cuiva. Avea şi un simţ al umorului destul de sănătos, dar îi lipsea cu desăvîrşire talentul de a face glume potrivite; dacă se întîmpla totuşi să încerce, se punea în situaţii penibile, cei din jur rămîneau blocaţi cîteva clipe căutînd sensul profund al spuselor lui, apoi îşi dădeau seama, cîndva tîrziu, că acesta încercase să glumească. Urmau zîmbete forţate de ambele părţi şi Roland îşi promitea iar că, indiferent cît de nimerită i s-ar părea o remarcă glumeaţă, se va abţine pe viitor. Spre deosebire de el, George nu urmase cursurile vreunei facultăţi şi nici cu cititul nu se omorîse, aşa că propoziţiile de bază erau la el specialitatea casei; reuşea însă cu două-trei cuvinte să pună pe rîs o sală întreagă. Era hazliu chiar şi atunci cînd făcea greşeli grave de exprimare şi, cu toate că era simpatizat de toţi din jurul său, ca o confirmare a maximei că fiecare îşi doreşte exact ce nu poate avea, îl invidia pe Roland pentru toate cunoştinţele acumulate. Invidia asta nu presupunea nici un fel de răutate, ci doar recunoaşterea faptului că fratele său era posesorul unor cunoştinţe dorite de oricine, şi se asocia cu suficientă admiraţie cît să-şi laude fratele în faţa prietenilor. Cînd întîlnea cîte o persoană care se pretindea a fi cultivată, o provoca să-şi dovedească cunoştinţele în faţa fratelui său şi încrederea lui în Roland mergea pînă la a pune pariu cu oricine, oriunde, că nu va reuşi să formuleze vreo întrebare la care acesta să nu ştie răspunsul. Se întîmplase de

multe ori ca George să apară pe nepusă masă în vizită cu un prieten oarecare şi acesta să adreseze din senin întrebări ce nu aveau nici o legatură cu subiectul care tocmai se discuta sau care pareau lipsite de sens într-o conversaţie obişnuită. Atunci cînd un veterinar îl întrebase în timpul meciului dacă ştie cum se numeşte bacilul care provoacă trichineloza, răspunsese fără să stea pe gînduri.

— Nu este un bacil, ci un nematod pe nume Trichinella spiralis.

Urmase imediat o a doua întrebare, la care răspunsese tot fără să-şi piardă concentrarea cu care urmărea meciul. Abia cînd veterinarul îi adresă şi o a treia întrebare ciudată se întoarse mai întîi către George, apoi în direcţia celui prezentat de fratele său ca fiindu-i prieten.

— Bacilul se numeşte Koch, după numele descoperitorului. Dar ce-ţi veni de-mi pui astfel de întrebări?

Nu mai era nevoie de nici un răspuns din partea veterinarului. Gestul făcut fu un răspuns în sine. Îşi scoase din buzunar cheile de la maşină şi i le înmînă lui George, care rîdea cu gura pînă la urechi.

— Să ştii, frate, că ce ai în cap mi-e mai de folos decît îţi este ţie.

Roland zîmbi la rîndul său, deşi se simţea puţin deranjat de adevărul acestei afirmaţii. El cu chiu cu vai reuşise să-şi cumpere o maşină cu bani împrimutaţi de la bancă, pe cînd George cîştigase deja o a treia maşină la pariu. Încercă să răspundă cu o glumă la provocarea lansată de fratele său, dar o dădu iar în bară.

— Nu se reduce totul la numărul maşinilor, frate. Nu ajungi tu nici cu zece maşini acolo unde mă poartă pe mine gîndurile.

Atît soţia lui Roland, Oana, cît şi soţia lui George, Maria, precum şi veterinarul rămaseră blocaţi cîteva clipe încercînd să descîlcească implicaţiile celor spuse, aşa că le pieri zîmbetul provocat de vorbele lui George. Acesta îşi dădu seama că Roland făcuse iar o glumă în stilul său stîngaci şi se grăbi cu replica pentru a nu permite tăcerii să devină jenantă.

— No, aici ai dreptate, frate, numa’ că eu mă simt bine şi fără să fiu încontinuu între picioarele unor femei.

Roland deschise gura pentru a preciza că nu la sex se gîndise, dar îl pufni şi pe el rîsul. Chiar dacă nu ar fi recunoscut niciodată, îşi invidia şi el fratele pentru toate replicile potrivite şi pentru felul cum reuşea mereu să facă rost de bani. L-ar fi invidiat probabil şi pentru că reuşea să atragă privirile femeilor, dacă nu ar fi avut gusturi diametral opuse la acest capitol. Încă din adolescenţă le devenise clar că niciodată nu vor ajunge să concureze pentru mîna vreunei domnişoare. Dacă lui Roland îi plăceau cele slabe, scheletice, pe cît posibil brunete, genul de femeie-şnur, „fără ţîte, fără cur“ – cum ţinea George să sublinieze în repetate rînduri, atent însă mereu ca în astfel de momente să nu fie Oana prin apropiere –, el vota hotărît în favoarea blondelor cu rotunjimi apetisante. Pe tema asta se tachinau reciproc în momentele lor de singurătate şi îşi permiteau să se manifeste ca doi misogini pur-sînge, ştiind că era doar un joc. Această modalitate a lor de a se distra debuta de regulă cu întrebarea pusă de Roland.

— Încă mai eşti de părere că sînt frumoase femeile ai căror sîni trebuie să-i cauţi undeva în zona rotulelor cînd împlinesc treizeci de ani?

— Nu, frate, răspundea George, frumoase sînt alea la care degeaba cauţi. Iubitele tale, dacă n-ar avea nas, niciodată n-ai şti dacă stau cu spatele sau cu faţa.

După acest ritual introductiv subiectul înflorea în voie şi cei doi rîdeau în hohote cîteva zeci de minute bune. Deşi erau lipsite de haz, replicile lui Roland îl inspirau pe George şi ieşea un spectacol cu care ar fi avut succes în faţa oricărui public format exclusiv din bărbaţi capabili să înteleagă că e vorba doar de glume misogine, nu de misoginism real.

Acesta era subiectul discutat de gemenii Petrescu şi în ziua cînd au plecat la pescuit. Era dimineaţa pe la ora cinci şi străzile Bucureştiului erau aproape pustii. Şofatul nu necesita nici un efort din partea lui Roland. George, stînd în dreapta, tocmai îşi turnase o cană de cafea din termos cînd ajunseră în apropierea Spitalului Universitar. Venind de pe strada perpendiculară pe direcţia lor de deplasare, un tinerel într-o masină sport le luă faţa. Roland, în încercarea sa de a evita masina apărută ca din senin, trase de volan fără să se gîndescă la urmări şi parcă maşina cu botul în parapetul de beton de la intrarea în metrou. Nu avuseseră viteză mare, dar, cum nici unul

dintre ei nu purta centura de siguranţă, accidentul se dovedi fatal. George făcu ţăndări parbrizul şi poate ar fi supravieţuit cu cele cîteva zgărieturi şi tăieturi de pe faţă dacă nu ar fi avut ghinionul să se înfigă în ţeava de metal încastrată în asfalt pentru împiedicarea parcării maşinilor pe trotuar. Roland rămase în maşină, dar muri intantaneu cînd o piesă metalică ascuţită a echipamentului de pescuit i se înfipse în ceafă.

Un echipaj al ambulanţei tocmai adusese un pacient la spital. Abia lăsaseră bolnavul şi aşezaseră targa la locul ei cînd se auziră scîrţîitul frînelor şi bufnitura din clipa impactului. Medicul ajunse la faţa locului în cîteva secunde, dar tot ce mai putea face era să constate decesul. Nici măcar nu trebui să se atingă de victime pentru a concluziona că erau morţi, fu suficient să arunce o privire. Dădu să se întoarcă pe jos la spital, lăsînd asistenţii să se ocupe de cadavre, cînd trecu pe acolo şi chirurgul Negreanu.

În mod normal ar fi trebuit să ajungă abia la ora opt, cînd intra de gardă, dar, rugat fiind de colegul lui să-l schimbe mai devreme, ajunsese la acea oră matinală. Şi-ar fi văzut de drum probabil dacă nu s-ar fi întîmplat cu doar cîteva ore înainte să poarte o discuţie cu cel mai apropiat prieten al său, Voicu. Subiectul, deloc neobişnuit printre doctori, era sufletul, conştiinţa, personalitatea sau cum s-o numi acea esenţă a omului care îl defineşte ca individ atunci cînd se face abstracţie de corpul său fizic. Negreanu era de părere că sufletul, dacă există unul, este legat de creier. Voicu în principiu era de acord, dar ţinu să facă observaţia că acest lucru nu se poate dovedi cît timp nu reuşesc cercetătorii să… şi aici se oprise din vorbit, lăsîndu-l pe Negreanu să aştepte inutil continuarea. Pînă la urmă acesta îşi pierduse răbdarea şi-i ceruse să încheie propoziţia. Voicu mai ezitase cîteva clipe, apoi se decisese să vorbească despre motivul căderi sale pe gînduri. Ceea ce îl preocupa era legat într-un fel de acea esenţă, dar implica o abordare diferită. Potrivit spuselor lui Voicu, el, împreună cu un colectiv de cercetători în domeniul neurochirurgiei, reuşise să efectueze un prim transplant de creier, în urmă cu şase ani. Folosiseră două broscuţe pentru acest experiment şi operaţia decursese bine. Le luase ceva mai mult de patru ore să transfere creierul uneia în corpul celeilalte, dar aflaseră cu adevărat rezultatul abia după jumătate de an. În tot acest timp

broscuţa plutise într-un lichid, conectată la zeci de aparate, undeva la jumătatea drumului dintre viaţă şi moarte, timp în care creierul şi corpul se luptaseră pentru refacerea conexiunilor. Cînd fusese deconectată de la aparate îşi continuase viaţa de parcă nimic nu s-ar fi întîmplat, iar Voicu se tot întreba de atunci care broscuţă o fi supravieţuit, cea de la care provenise creierul sau cea căreia îi aparţinuse corpul? Discutînd cu Negreanu despre esenţa umană, îşi adusese aminte de acest experiment şi, cum avea încredere deplină în discreţia interlocutorului, recunoscuse şi că în anii trecuţi de atunci perfecţionaseră metoda pînă la stadiul în care să merite făcută o încercare pe un mamifer. Erau toate pregătite, dar încă nu se deciseseră în privinţa unei specii.

Negreanu se opri locului pentru că felul în care muriseră fraţii Petrescu îi făcea candidaţi ideali pentru o încercare de transplantare a creierului dintr-un corp în altul. Cum unul avea corpul distrus, iar celălalt creierul, puteau fi consideraţi morţi. Efectuarea transplantului l-ar fi putut salva măcar pe unul dintre ei, aşa că Negreanu chemă de urgenţă înapoi medicul de pe ambulanţă şi-i ceru să se ocupe de corpurile accidentaţilor. Apoi îl sună pe Voicu, iar acesta luă legătura cu colegii săi. Pînă să ajungă toţi la spital, Negreanu apucă să vorbească şi cu familiile gemenilor. Le explică în două-trei cuvinte care era situaţia şi care erau posibilităţilem obţinînd în final acordul ambelor soţii pentru a face orice intervenţie necesară.

****

O jumătate de an mai tîrziu, Petrescu deschise ochii. Cei patru medici aşteptau nerăbdători să afle care dintre cei doi se considera a fi. Ajunseseră chiar să pună pariu, doi susţineau ideea că se va considera a fi George, deoarece conştiinţa sinelui vine de la cap, unde sînt înmagazinate toate amintirile. Celorlalţi doi li se părea a fi de la sine înţeles că era vorba de Roland, din moment ce acesta contribuise cu un mult mai mare procent al corpului său la obţinerea acestui individ. Petrescu însă, fără să ştie, le desfiinţă pariul. Dacă ceilalţi măcar credeau ceva în privinţa identităţii sale, el nu avea nici cel mai mic habar. Cunoaşterea limbii îi rămăsese intactă, corpul şi-l putea controla perfect, dar nu avea nici o amintire de dinainte. Nu recunoştea nici una dintre cele două femei, deşi una cu certitudine îi era soţie, se uita indiferent la copii, deşi unii erau sînge din sîngele

lui.
Aşa ajunse să fie dat pe mîna lui Dascălu, considerat a fi cel mai competent psihiatru din ţară. Pentru a alege metoda potrivită, acesta ceru date privind viaţa de care ar fi trebuit să-şi aducă aminte pacientul şi rămase dezorientat cînd află că avea două seturi de date total diferite. Neavînd o altă idee mai bună, discută cu Petrescu despre ambele vieţi, însă ambele îi rămîneau şi acestuia la fel de străine.

După patru luni, cînd se gîndea deja să renunţe la speranţa de a-i reda amintirile pacientului său, acesta îi făcu o enormă surpriză. Intră în cabinetul psihiatrului ca în toate zilele de dinainte, se întinse pe canapeaua devenită deja familiară şi aşteptă întrebările. Dascălu închise calculatorul, apoi se întoarse către pacient şi-i adresă întrebarea de fiecare zi.

— Despre cine preferi să vorbim azi?

Se aştepta ca pacientul să-i răspundă ca şi pînă atunci, că îi era absolut indiferent, dar nu se mai întîmplă aşa; îl alese pe Roland. Dascălu crezu că pacientul făcuse această alegere pentru că reuşise să-şi amintească ceva, cît de vag, despre fosta sa viaţă. Totuşi întrebă:

— De ce tocmai Roland?

Răspunsul primit îl lăsă cu gura căscată.

— Simplu, doctore. Dacă vorbim despre Roland poate aflu amănunte pe care nu le ştiam înainte. Despre George, adică despre mine, nu vreau să vorbim. Cred că m-aş enerva să aflu ce prostii te-au făcut să crezi despre viaţa mea.

Timp de cîteva minute, psihiatrul nu ştiu ce să facă ori să zică. Îi venea să sară în sus de bucurie pentru că stabilise o performanţă greu de egalat, apoi însă îşi dădu seama că el nu avea nici un merit în risipirea amneziei lui George şi se dezumflă. La următorul gînd iar i se întinse gura pînă la urechi. Ce conta că nu el reuşise să-i redea amintirile pacientului său, din moment ce nimeni altcineva nu ştia acest lucru. Meritele îi vor fi atribuite şi el le va primi cu braţele deschise. Apoi îşi aminti că trebuie să se comporte ca un adevărat profesionist indiferent cît de mare i-ar fi bucuria.

— Bun venit înapoi, George. Mă bucur că în sfîrşit ştiu cu cine stau de vorbă. Am aflat din dosarul tău că ţi-au plăcut mereu farsele, dar nu mă aşteptam să-mi faci şi mie una imediat ce-ţi revii. M-ai surprins. Cînd ţi-ai amintit cine eşti?

George, în loc să răspundă, se puse pe rîs, făcîndu-l pe doctor să se uite alarmat în jur în căutarea unei căi de scăpare pentru cazul în care ar avea de-a face cu un nebun violent. Nu era însă cazul, omul nu rîdea pentru că s-ar fi ţicnit, ci din cauza amintirii momentului în care îşi recăpătase identitatea.

— Doctore, să-ţi spun drept, n-aş fi crezut niciodată că o uşă în cap face bine la sănătate. Cînd am coborît din lift încă nu stiam cine sînt. Apoi a trecut o asistentă blondă, m-am întors după ea şi n-am văzut că cineva a deschis o uşă chiar în faţa mea. Mi-a tras una de-am crezut că rămîn chel în gură, dar mi-a făcut un bine. Stînd pe jos şi pipăindu-mi nasul strivit, mi-am dat seama brusc că ştiu cine sînt. Asistenta care mi-a deschis uşa în faţă se agita în jurul meu şi încerca să mă ridice în picioare, iar eu m-am uitat la ea şi i-am spus că ştiu cine sînt. Ea probabil n-a înţeles nimic, pentru ca m-a întrebat dacă mă simt bine. Am speriat-o cînd i-am mărturisit că îmi plac blondele şi că acest lucru mi-a redat viaţa. M-a privit neştiind dacă e cazul să se amuze ori să fugă, apoi s-a ciocănit cu un deget la tîmplă şi a plecat către lifturi. Iar eu rîdeam în continuare gîndindu-mă cît de diferite sînt sensurile unui lucru banal în funcţie de locul din care este privit. Ceea ce a însemnat pentru mine recăpătarea sănătăţii mentale depline pentru ea era o dovadă a nebuniei.

****

Urmă o perioadă extrem de grea pentru George. Nu trecea săptămînă fără să fie invitat la o emisiune televizată, fără să fie chemat la diferite posturi de radio pentru emisiuni în direct. I se lua cîte un interviu o dată la două zile, îi apăru poza în mai toate ziarele importante din lume şi ajunse să fie mai cunoscut decît preşedinţii de ţară. O companie producătoare de medicamente îl contactă pentru a-i oferi un sfert de miliard de euro pentru o reclamă. Trebuia doar să spună că medicamentul produs de acea companie îi redase amintirile şi nu ar mai fi avut niciodată probleme financiare, dar preferă să refuze. Le zise respectivilor că în Africa sînt sute de mii de copii care ar declara fericiţi în schimbul unei pîini că întreaga viaţă le-a fost redată de acea companie. Directorul se enervă cînd primi răspunsul, apoi însă regîndi problema. În final îi trimise lui George un cec în valoare de două sute de mii de euro pentru ideea sugerată. Restul banilor îi alocă pentru hrănirea populaţiei ţărilor sărace şi

aplică pe toate ambalajele medicamentelor produse un abţibild cu următorul text: „Cumpărînd produsele noastre cumpăraţi pîine muritorilor de foame“. Reclama aceasta dublă vînzările în prima lună, le triplă în cea de-a doua şi după jumătate de an compania ajunse să fie liderul absolut pe piaţa mondială. Ideea reclamei fu preluată de alte firme contra unei sume simbolice plătite companiei farmaceutice şi după un an dispăru pentru totdeauna foametea. Cu o vorbă aruncată, George reuşise să facă ce nu reuşiseră mii de oameni înaintea lui.

O parte importantă a omenirii adormea rugîndu-se pentru el, dar nimic din toate acestea nu reuşea să-l împace cu pierderea fratelui său. Extremiştii tuturor religiilor atentară pe rînd la viaţa sa, considerînd că era trimisul Satanei, dar garda sa de corp reuşi de fiecare dată să-i salveze viaţa. Putea face orice voia, avea suficienţi bani cît sa cumpere orice îi trecea prin cap, să meargă oriunde dorea, dar degeaba. Nu-l mai mulţumea nimic, tot mai des cădea în apatie şi ajunse în final să se întoarcă la cabinetul lui Dascălu.

— Am venit, doctore, pentru că ceva nu-i în regulă cu mine. Înainte eram mereu pus pe glume, iar acum nu mă mai recunosc. Tot mai des se întîmpla să n-am chef de nimic, să nu doresc nimic. Am devenit melancolic, eu, care rîdeam înainte de tot ce era romantism. Dar cel mai mult mă îngrijorează faptul că aud voci în capul meu. Nu înţeleg ce spun pentru că nu se leagă în ceva coerent, parcă sînt cuvinte trunchiate. Sau mai degrabă e un murmur continuu de parcă ar vorbi mii de oameni deodată şi eu aş reuşi să disting doar cîteva cuvinte. Mi se întîmplă asta de cîteva ori pe zi. Fizic mă simt perfect, dar parcă nu mai sînt eu însumi. Uneori îmi dau seama că ştiu lucruri pe care nu ţin minte să le fi învăţat vreodată, altădată vreau să fac ceva, dar uit ce am vrut înainte să încep. Cel mai mult mă deranjează felul cum mi se schimbă gusturile. Mi se face poftă de ceva, apoi înainte de a începe să mănînc mi se face scîrbă şi nu pot înţelege cum de m-am putut măcar gîndi să mănînc aşa ceva. Mi s-a întîmplat chiar şi să-şi schimbe apa gustul. Nici nu ştiu cum să explic asta. Apa nu prea are gust, dar, deşi beau exact aceaşi apă, dintr-o clipă în alta se întîmplă ca ceva să difere. Ce zici, doctore, o iau razna ori toate astea sînt rămăşiţe post-traumatice? Vezi, chiar şi chestia asta e ciudată. Înainte niciodată nu m-aş fi gîndit să folosesc acest cuvînt.

Dascălu îl ascultă atent, dar nu ajunse la nici o concluzie. Cele prezentate ar fi putut avea o mie şi una de explicaţii, dar nici o presupunere nu dădea un răspuns complet. Nu voia nici să tragă vreo concluzie pripită, aşa că rugă pacientul să se prezinte la cabinet o dată pe săptămînă pentru a-i monitoriza evoluţia.

Aşa că George se întoarse următoarea săptămînă şi-i vorbi doctorului despre lucruri şi mai ciudate.

— Ei bine, doctore, eu încep să nu mai înţeleg nimic. Înainte de a avea acel accident îmi plăceau blondele. Acum tot mai des îmi uit privirea pe cîte o roşcată sau pe o brunetă. Asta nu m-ar deranja din cale afară, poate schimbarea asta se datorează vîrstei, dar sînt şi lucruri care mi se par cel puţin bizare. Am vise în care stau undeva în întuneric şi am o durere cumplită în ceafă. Îmi dau seama deseori că am amintiri cu mine însumi, dar mă văd din exterior. Parcă m-aş privi cu propriii ochi fără să folosesc o oglindă.

Dascălu nu trase nici de data asta o concluzie, dar începu să bănuiască ceva. Se gîndi că George trecea printr-o perioadă de dedublare a personalităţii ca urmare a şocului suferit, că mintea lui încerca să genereze o nouă personalitate pentru a se refugia în pielea altcuiva, evitînd astfel să-şi amintească momentul propriei morţi. Sau poate încerca inconştient să trăiască şi viaţa fratelui său, să preia şi partea acestuia din viaţă, datorită unui sentiment de vinovăţie că el supravieţuise, pe cînd Roland, nu. Acum avea deja un punct de pornire în analiză, dar preferă să nu-i spună nimic pacientului său. Mai întîi trebuia să se convingă că presupunerile sale erau fondate.

Deşi avea programare pentru miercuri la ora două, George îl sună pe Dascălu sîmbătă dimineaţă şi-l rugă să-l primească într-o scurtă şedinţă. Psihiatrului nu-i prea convenea să-i fie dat programul peste cap, dar fiind vorba de o celebritate mondială acceptă. În aşteptarea pacientului, îşi omorî timpul făcînd supoziţii despre motivul pentru care i se ceruse această întrevedere neprogramată; îi treceau prin cap cele mai năstruşnice, mai fanteziste idei, dar George tot reuşi să-l surprindă.

— Doctore, e nasoală treaba. Nasoală rău. Dascălu nu răspunse nimic, ridică doar din sprîncene şi arătă către canapea. George se instală confortabil şi începu să-i povestească.

— Problema e că nu mai ştiu cine sînt. De fapt ştiu, dar nu sînt convins. Adică sînt. Dar tot nu ştiu
Se opri pentru o clipă, se uită la psihiatru şi-l pufni rîsul de cît era acesta de dezorientat.

— Trebuie să recunosc că nu ştiu cum să explic asta. Dacă mi-ar fi povestit altcineva că trece prin aşa ceva, i-aş fi spus că-i imposibil, totuşi mie mi se întîmplă… Dar hai să le iau la rînd, altfel nu mă fac înţeles. Miercuri am fost la tine, doctore, şi cînd am plecat de aici lucrurile păreau cît de cît normale. M-am plimbat o vreme prin parc, am stat la o cafea, pe urmă am pornit spre casă. În tramvai m-am nimerit lîngă o domnişoară de vreo douăzeci de ani care citea „Un veac de singurătate“, a lui Marquez. Mi-am dat seama de asta citind două rînduri din cartea ei, fără să văd titlul. Ei, ce zici de asta?

Dascălu nu considera că ar fi ceva în neregulă. Doar citise şi el cartea lui Marquez şi-i plăcuse suficient cît s-o recunoască după oricare două rînduri. Aşadar, ce încerca oare George să-i spună? Brusc îşi dădu seama. George era acel Petrescu care nu se dădea în vînt după cărţi.

— Vrei să spui că nu ai citit cartea şi totuşi i-ai ghicit titlul? Nu mi se pare…

Nu apucă să termine propoziţia, întrerupt fiind de pacient.

— Dacă ar fi fost doar atît cred că n-aş fi acordat nici o importanţă întîmplării. Numai că eu îmi amintesc întreaga carte. Am stat şi m-am gîndit la cărţi, dar degeaba, nu-mi aminteam de nici una cu excepţia acesteia. Cînd am ajuns acasă m-am aşezat la calculator şi am accesat o bibliotecă online. Crede-mă, doctore, că marea majoritate a titlurilor îmi păreau cunoscute, mi-am adus aminte de mii de cărţi, de autori, de personaje, eroi şi întîmplări, deşi niciodată n-am fost un cititor. Cu asta m-aş fi împăcat cumva, într-un fel chiar îmi părea bine că am devenit aşa cultivat peste noapte, dar cu ce mi s-a întîmplat joi nu mă mai pot împăca. A sunat Oana, soţia lui Roland, şi în timp ce vorbea cu Maria eu m-am surprins gîndindu-mă la aluniţa de pe sînul ei stîng. Asta m-a agitat rău. Despre cărţi puteam să-i aud pe alţii vorbind şi să-mi spun că cine ştie prin ce minune brusc mi-am amintit tot, dar despre aluniţele cumnatei mele chiar nu mi-a vorbit nimeni. Să nu mai zic că nu doar de aluniţă ştiu, ci îi cunosc fiecare părticică din corp şi ştiu amănunte precise

despre cum îi place să facă dragoste, cum geme şi alte asemenea. Ziua de ieri mi-am petrecut-o stînd încuiat în cameră şi gîndindu-mă la ce mi se întîmplă. Nu găseam nici o explicaţie logică, apoi încercînd să înţeleg cum am ajuns să am acces la cunoştinţe care clar i-au aparţinut lui Roland mi-am amintit de accidentul nostru. Pentru o clipă l-am văzut stînd la volan şi în următoarea clipă m-am văzut pe mine însumi stînd în dreapta. Am avut cîteva flash-uri, o dată eram eu şi îl priveam pe Roland, o dată eram el şi mă priveam pe mine. În încercarea mea de-a mă elibera din ce credeam că este o tentativă de preluare a controlului, m-am dus în bucătărie. Odată ce m-am aflat în mişcare, am scăpat de amintiri. Am rămas doar eu. Căzut pe gînduri cum eram, mi-am încălzit o porţie sănătoasă de ciorbă de burtă, m-am pus şi am mîncat jumătate de farfurie pînă să-mi dau seama că înfulec din mîncarea preferată a lui Roland, mîncare de care mie mi-a fost mereu prea scărbă ca s-o pot mînca. De asta m-am decis, doctore, să te sun azi. Mă tem că nu puteam să aştept pînă miercuri. Dacă amintirile lui vor continua să se suprapună peste ale mele, dacă gusturile şi preferinţele lui vor continua să le înlocuiască pe ale mele în acelaşi ritm, atunci cred că miercuri nu voi mai şti cine sînt. De fapt nici acum nu mai sînt convins.

Doctorul se scărpină în cap deşi nu-l mînca. Se foi mult pe scaun, trase şi închise de cîteva ori sertarul înainte de a vorbi. Încerca să pună lucrurile cap la cap şi să găsească o explicaţie plauzibilă, cît de vag posibilă, la o întîmplare clar imposibilă. Într-un tîrziu reuşi să formuleze o teorie.

— S-ar putea întîmpla toate astea dacă ceea ce credem noi că ştim despre memorie ar fi eronat. Dacă amintirile şi cunoştinţele noastre nu ar fi stocate în creier, ci în tot corpul, atunci ceea ce povesteşti tu n-ar mai fi lipsit de logică. S-ar putea ca mintea, creierul să funcţioneze doar ca sediu responsabil cu dirijarea informaţiilor către conştiinţă. Nu găsesc alt exemplu mai bun pentru a ilustra această teorie decît acela al unui birou în care lucrează mai mulţi indivizi. Fiecare are în faţă un calculator şi informaţiile sînt stocate mai mult sau mai puţin în toate. Există un şef care coordonează lucrările şi un server prin care sînt realizate legăturile necesare. Dacă aşa funcţionează şi organismul uman, atunci toate organele sînt echivalentul calculatoarelor, conştiinţa şi voinţa sînt şeful, iar

creierul are rol de server. Asta ar explica motivul pentru care ai acces la amintirile fratelui tău, precum şi la amintirile proprii. El deţinea toate acele calculatoare, tu ai contribuit cu serverul şi cu şeful. Iar acum formaţi o echipă nouă în care tu – se opri o clipă pentru a evalua gravitatea eventualului impact al vorbelor sale, decise că era mai bine să spună lucrurilor pe nume şi continuă: O echipă nouă în care tu, ca şef, deţii controlul, dar serverul tău ia informaţii din calculatoare care i-au aparţinut cîndva fratelui tău. Aşa că de la un timp nu vei mai fi nici tu, dar nu vei deveni nici el, ci un fel de amalgam, anumite lucruri vor fi luate de la el, altele de la tine. Te vei obişnui, chiar dacă o vreme cele două vor fi într-o uşoară confruntare, încercînd să-şi impună punctul de vedere. Cred că n-ai de ce să-ţi faci griji.

George rumegă puţin explicatiile date de doctor, apoi se ridică în picioare, dădu mîna cu Dascălu şi porni spre uşă. Se întoarse de pe hol doar pentru a-i spune psihiatrului că îi acordă permisiunea de a scrie despre cazul său.

****

Dascălu îl aşteptă degeaba miercuri, aşa că îl sunat. Primi asigurarea că pacientul se simţea bine, că-i va plăti onorariul cuvenit şi că nu mai avea nevoie de terapie. Un timp, mai aşteptă să primească veşti de la acesta, dar degeaba. Mai afla cîte ceva despre George de la ştiri cînd acesta se implica în cîte o acţiune de caritate ori cînd cineva îi lua un interviu, dar contactat direct nu mai avu cu el timp de cîţiva ani. Aproape că uitase complet de ciudăţenia cazului Petrescu cînd îl găsi pe George într-o dimineaţă aşteptîndu-l la uşa cabinetului. Se salutară ca nişte vechi cunoştinţe, luară loc amîndoi la imensul birou al psihiatrului şi acesta rugă o asistentă să le aducă cafea. Ceva din felul lui George de a-i zîmbi, modul în care îi luceau ochii sau poate gesturile scurte, precise îl convinseră pe doctor că urma să audă ceva important – şi nu se înşela. Imediat ce asistenta lăsă cafelele pe birou şi se retrase, George începu să vorbească.

— Trebuie să te informez, doctore, despre un amănunt important în privinţa omenirii. Deocamdată sînt singurul care ştie acest adevăr şi nu vreau ca în cazul în care păţesc ceva să duc cu mine în groapă ceea ce ştiu. În primul rînd trebuie să-ţi spun că nu sînt George pe care l-ai cunoscut tu. Sînt Roland şi mi-am recăpătat toate cunoştinţele. Dintre amintirile lui George

le am doar pe cele de după accident, în rest nimic. Nu pentru că ai fi avut tu dreptate cu teoria ta şi nu pentru că personalitatea mea ar fi fost mai puternică şi ar fi reuşit să-l eclipseze total pe George. Explicaţia este alta, una la care nu te-ai gîndit şi nu s-a gîndit nimeni, deşi a fost mereu în faţa noastră. Noi toţi ne-am obişnuit să credem că ne folosim mintea pentru a gîndi, pentru a ne coordona mişcările, pentru a învăţa sau pe post de server după teoria ta. Adevărul este că mintea noastră este doar o staţie de emisie şi recepţie. Funcţionează ca un telefon. Spiritul, sufletul, identitatea sinelui, într-un cuvînt esenţa, stă în afara corpului şi ţine legătura cu forma asta fizică prin creier. Acesta are rolul de a recepţiona ordinele şi mesajele primite şi a le retransmite către organe, are şi rolul de a înştiinţa clipă de clipă esenţa noastră despre ce se întîmplă cu corpul de care ne folosim. Creierul funcţionează şi asemenea memoriei RAM al unui calculator, o memorie de scurtă durată. De asta am crezut eu o vreme că aş fi George. Personalitatea şi amintirile lui au rămas încărcate în creier în momentul morţii, însă au fost înlocuite destul de repede de cel care sînt eu cu adevărat. Esenţa mea, a ta, doctore, şi a tuturor stă în afara noastră, nu a fost niciodată captivă în corp, stă undeva în dreptul Tatălui, cum spun creştinii, sau în Nirvana, cum susţin buddhiştii. De asta atunci cînd murim nu poate detecta nimeni ieşirea sufletului din corp. Cum ar putea ieşi cînd niciodată nu a fost acolo? Moartea nu e nimic altceva decît întreruperea acestei conexiuni. Decizia acelei esenţe de a renunţa la folosirea unui corp defect, tot aşa cum renunţăm noi la un computer vechi la un moment dat. Ţinem de el din sentimentalism, ne-am obişnuit cu el şi-l ţinem un timp chiar dacă nu mai este la înălţime, apoi, într-o zi, decidem că nu merită să-i tot depanăm măruntele defecţiuni care sînt pe zi ce trece parcă tot mai numeroase. Aşa că-l deconectăm definitiv, îl aruncăm la gunoi şi ne luăm unul nou. Sîntem nemuritori, doctore, esenţa noastră nu are cum să moară pentru că niciodată nu s-a născut şi nu a trăit. Doar există dintotdeauna şi va exista mereu.